

LAINI TAYLOR

**STERREN
LICHT**

ISBN 978-90-225-6452-3
ISBN 978-94-6023-996-0 (e-boek)
NUR 334/285

Oorspronkelijke titel: *Days of Blood and Starlight*
Vertaling: Gert van Santen
Omslagontwerp: DPS design & prepress services, Amsterdam
Omslagbeeld: Imageselect Trigger
Kaart op p. 6/7: © 2012 by Jim Di Bartolo
Zetwerk: Text & Image, Eexterveen

© 2012 by Laini Taylor
All rights reserved.
This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA
© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1 HET MEISJE OP DE BRUG

Praag, begin mei. De hemel drukte grijs op de sprookjesdaken en de hele wereld keek toe. Er waren zelfs satellieten die de Karelsbrug in de gaten hielden voor het geval de... bezoekers... terug zouden komen. Er waren in deze stad wel eerder vreemde dingen voorgevallen, maar niet zó vreemd. Tenminste, niet sinds er video bestond om ze te bewijzen. Of úit te melken.

‘Ik hoop echt dat je moet plassen.’

‘Wat? Néé. Nee, ik hoef niet. Hou op, zeg.’

‘Hè, toe nou. Ik zou het zelf doen als ik kon, maar mij lukt zoiets niet. Ik ben een meisje.’

‘Ik weet het. Het leven is zo oneerlijk. Maar ik ga echt niet voor jou op Karou’s ex-vriendje plassen.’

‘Wat? Dat wilde ik helemaal niet vragen.’ Op haar redelijkste toon legde Zuzana uit: ‘Ik wil gewoon dat je in een ballon plast zodat ik die op zijn hoofd kan laten vallen.’

‘O.’ Mik deed alsof hij daar ongeveer anderhalve seconde over nadacht. *Nee.*

Zuzana ademde hoorbaar uit via haar mond. ‘Best. Als je maar weet dat hij het verdient.’

Het doelwit bevond zich drie meter bij hen vandaan, omringd door een groep verslaggevers uit allerlei landen die hem de oren van het hoofd vroegen. Het was niet zijn eerste interview. Het was zelfs niet zijn tiende. Zuzana was de tel kwijtgeraakt. Wat dit interview vooral ergerlijk maakte, was het feit dat hij het op de trap voor Karou’s flat gaf, die ook zonder dat het adres op het nieuws werd genoemd al voldoende aandacht van allerlei politie- en veiligheidsdiensten kreeg.

Kaz probeerde naam te maken als ex-vriend van ‘Het meisje op de brug’, zoals Karou werd genoemd in de nasleep van de gebeurtenissen die de blik van de wereld op Praag hadden gevestigd.

‘Engelen,’ zei de verslaggeefster zacht. Ze was jong en aantrekkelijk op de gebruikelijke catalogusmodel-ontmoet-sluipmoordenaar-maniër van televisiereporters. ‘Had je het snel door?’

Kaz lachte. Zuzana, die dat had zien aankomen, deed gelijk met hem een neplachje. ‘Wat, dat er echt engelen bestaan, of dat mijn vriendin bij de slechteriken hoort?’

‘Ex-vriendin,’ siste Zuzana.

‘Allebei,’ zei de verslaggeefster lachend.

‘Nee, geen van beide,’ erkende Kaz. ‘Maar Karou had altijd geheimen.’

‘Noem eens een voorbeeld.’

‘Tja, ze deed zo geheimzinnig, dat wil je niet weten. Ik bedoel, ik weet niet eens uit welk land ze komt of wat haar achternaam is, als ze er al een heeft.’

‘En daar zat je niet mee?’

‘Nee, dat interesseerde me niet. Ze was knap en mysterieus. Ze had een mes in haar laars, en ze sprak de gekste talen. En ze tekende altijd monsters in haar...’

Zuzana riep: ‘Vertel eens dat ze je door een raam heeft gegooid!’

Kaz probeerde haar te negeren, maar de verslaggeefster had het ook gehoord. ‘Is dat waar? Heb je er iets aan overgehouden?’

‘Tja, het was niet het leukste wat me ooit is overkomen.’ Een charmant lachje. ‘Maar ik had niks. Het was waarschijnlijk mijn eigen schuld. Ik liet haar schrikken. Het was niet zo bedoeld, maar ze had gevochten of zo, en ze was nogal opgefokt. Ze zat helemaal onder het bloed, en ze had op haar blote voeten door de sneeuw gelopen.’

‘Wat erg! Heeft ze verteld wat er was gebeurd?’

Zuzana riep opnieuw. ‘Nee! Omdat ze het te druk had met hem door het raam gooien!’

‘Eigenlijk was het een deur,’ zei Kaz, en hij wierp een blik op Zuzana. Vervolgens wees hij op de glazen deur naast hem. ‘Die deur.’

‘Deze deur?’ De verslaggeefster was opgetogen. Ze stak haar hand uit en tikte ertegen alsof het iets betekende – alsof het nieuwe glas in een ooit door een slechte acteur versplinterde deur een of ander belangrijk symbool voor de wereld was.

‘Ah, toe nou,’ zei Zuzana tegen Mik. ‘Hij staat precies onder het balkon.’ Ze had de sleutels van Karou’s flat, wat handig was geweest om de schetsboeken van haar vriendin te laten verdwijnen voordat rechercheurs ze zouden vinden. Karou had gewild dat zij er ging wonen, maar dankzij Kaz was het er momenteel een mediacircus. ‘Kom op.’ Zuzana wees omhoog. ‘Ik

kan hem zo op zijn hoofd laten vallen. En je hebt zo veel thee...'

'Nee.'

De verslaggeefster boog zich met een samenzweerderige blik naar Kaz toe. 'En waar is ze nu?'

'Doe me een lol, zeg,' zei Zuzana op geërgerde toon. 'Alsof hij dat weet. Alsof hij tegen die andere vijftientig reporters zijn mond zou hebben gehouden en dat geheimpje speciaal voor haar zou hebben bewaard.'

Kaz haalde zijn schouders op. 'Iedereen heeft het met zijn eigen ogen gezien. Ze is weggevlogen.' Hij schudde zijn hoofd alsof hij het niet kon geloven en keek recht in de camera. Hij zag er zo veel beter uit dan hij verdiende, vond Zuzana. Waarom was schoonheid niet iets wat kon worden ingetrokken wegens slecht gedrag? 'Ze is wéggevlogen,' herhaalde hij met grote ogen vol gespeelde verbazing. Hij gaf zijn interviews alsof hij een tooneelstukje opvoerde: steeds opnieuw dezelfde voorstelling met her en der wat improvisatie, afhankelijk van de vragen die werden gesteld. Het begon slaapverwekkend te worden.

'En je hebt geen idee waar ze naartoe kan zijn gegaan?'

'Nee. Ze ging zo vaak weg; soms was ze dagenlang verdwenen. Ze zei nooit waar ze naartoe ging, maar ze was altijd kapot als ze terugkwam.'

'Denk je dat ze nu ook terugkomt?'

'Ik hoop het.' Hij keek opnieuw met een geëmotioneerde blik in de camera. 'Ik mis haar.'

Zuzana kreunde alsof ze pijn had. 'Ooo, hou toch op, man.'

Maar Kaz hield niet op. Hij richtte zich weer tot de verslaggeefster en zei: 'Het enige positieve is dat ik het in mijn werk kan gebruiken. Het verlangen, de verwondering. Het verrijkt mijn performance.' Met andere woorden: *Genoeg over Karou, laten we het eens over mij hebben.*

De verslaggeefster trapte erin. 'Dus je bent acteur,' kirde ze.

Zuzana trok het niet meer. 'Ik ga naar boven,' zei ze tegen Mik. 'Hou je blaasthee maar op. Ik doe het zelf wel.'

'Zuze, wat ga je...' begon Mik, maar ze had zich al omgedraaid en beende weg. Hij volgde haar.

En toen drie minuten later een roze ballon precies op Kazimirs hoofd belandde, kon hij Mik dankbaar zijn, want het was geen 'blaasthee' die langs zijn gezicht droop. Het was parfum, de inhoud van meerdere flesjes, vermengd met zuiveringszout om er een lekker kleffe smurrie van te maken. Zijn haar raakte erdoor in de war en zijn ogen gingen ervan branden. De blik op zijn gezicht was onbetaalbaar. Zuzana wist dat, want hoewel het interview niet live was, werd het later wel uitgezonden.

Steeds opnieuw.

Maar het was een pyrrusoverwinning, want toen ze Karou's nummer probeerde – voor de honderdduizendste keer – kreeg ze direct de voicemail. De telefoon werkte niet. Haar beste vriendin was verdwenen, mogelijk naar een andere wereld, en zelfs de herhalingen van een naar lucht happende Kaz, getooid met parfumsurrie en flarden van een roze ballon, konden dat niet goedmaken.

Hoewel pies dat echt wel zou hebben gedaan.

2 AS EN ENGELEN

De hemel boven Oezbekistan, diezelfde nacht. De poort was een kier in de lucht. De wind blies er in beide richtingen doorheen, sissend als adem die tussen tanden door werd geperst, en daar waar de randen bewogen kon je vanuit de hemel van de ene wereld die van de andere zien. Akiva keek naar de wisselwerking van de sterren langs de opening en bereidde zich voor op de oversteek. Aan de andere kant fonkelden de sterren van Eretz, zichtbaar-onzichtbaar, zichtbaar-onzichtbaar, en hij deed hetzelfde. Aan de andere kant zouden bewakers zijn, en hij wist niet of hij zich moest laten zien.

Wat stond hem bij terugkeer in zijn eigen wereld te wachten?

Als zijn broer en zus hem als verrader hadden aangegeven, zouden de bewakers hem in de boeien slaan zodra ze hem zagen – of dat in elk geval proberen. Akiva geloofde niet dat Hazaël en Liraz hem hadden gerapporteerd, maar hun laatste blikken stonden nog scherp in zijn geheugen gegrift: Liraz was woest geweest om zijn verraad, en Hazaël had hem zwijgend, maar vol afkeer aangekeken.

Hij kon het risico niet nemen dat hij zou worden opgepakt. Hij werd gekweld door nóg een laatste blik, scherper en recenter dan die van hen.

Karou.

Twee dagen geleden had ze hem in Marokko verlaten met een blik over haar schouder die zo veelzeggend was geweest dat hij bijna wilde dat ze hem had vermoord. Haar verdriet was nog niet eens het ergste geweest. Het was haar hoop, haar weerbarstige, misplaatste hoop dat wat hij haar had verteld niet waar kon zijn terwijl hij zeker wist dat het wel zo was.

De chimaeren waren weggevaagd. Haar familie was dood.

En het was zijn schuld.

Akiva's wanhoop knaagde aan hem met kleine hapjes, en hij voelde ze allemaal – steeds weer die scheurende tanden, het herkauwen van de pijn, de onmogelijke nachtmerrieachtige waarheid van wat hij had gedaan. Op

dit moment stond Karou misschien tot in haar enkels in de as van haar mensen, alleen in de zwarte ruïnes van Loramendi – of erger, misschien was ze wel bij dat wangedrocht, Razgut, dat haar naar Eretz had gebracht – en wat zou er dan met haar gebeuren?

Hij had ze moeten volgen. Karou begreep het niet. De wereld waarnaar ze terugkeerde was niet de wereld die ze zich herinnerde. Ze zou er geen hulp of troost vinden – alleen as en engelen. In de voormalige vrije gewesten wemelde het van serafijnse patrouilles, en de overgebleven chimaeren waren geketend en werden opgejaagd naar het noorden onder de zweepslagen van slavendrijvers. Ze zouden haar ontdekken – wie zou haar over het hoofd kunnen zien met haar lazuurblauwe haar en haar glijdende, vleugelloze vlucht? Ze zou worden vermoord of gevangengenomen.

Akiva moest haar vinden voordat iemand anders dat deed.

Razgut had beweerd dat hij een poort wist, en op grond van wat hij was – een van de Gevallenen – was dat waarschijnlijk ook zo. Akiva had geprobeerd de twee te vinden, maar zonder succes, en uiteindelijk had hij geen andere mogelijkheid gezien dan omkeren en naar de poort vliegen die hijzelf had ontdekt: de poort die nu voor hem lag. In de tijd die hij met het vliegen over zeeën en bergen had verspild, kon er van alles zijn gebeurd.

Hij maakte zichzelf onzichtbaar, wat voor hem een fluitje van een cent was. Magie was niet gratis, je betaalde met pijn. Maar door zijn oude wond beschikte Akiva over een onuitputtelijke voorraad, en het was een kleine moeite om wat in te wisselen voor de hoeveelheid magie die hij nodig had om zichzelf te laten verdwijnen.

Vervolgens ging hij naar huis.

De verandering in het landschap was subtiel. De bergen hier leken veel op de bergen daar, hoewel in de mensenwereld de lichtjes van Samarkand in de verte hadden gefonkeld. Hier was geen stad, alleen een uitkijkpost op een bergtop, twee serafijnse wachters die heen en weer liepen achter de borstwering en aan de hemel het echte bewijs dat hij in Eretz was: twee manen, de ene helder en de andere een schim, nauwelijks zichtbaar.

Nitid, de heldere zuster, was voor de chimaeren de godin van bijna alles – behalve sluipmoordenaars en heimelijke geliefden. Die behoorden Ellai toe.

Ellai. Akiva verstrakte toen hij haar zag. *Ik ken je, engel*, had ze kunnen fluisteren, want had hij niet ooit een maand in haar tempel doorgebracht, gedronken uit haar heilige bron en daar zelfs in gebloed toen de Witte Wolf hem bijna had gedood?

De godin van de sluipmoordenaars heeft mijn bloed geproefd, dacht hij, en hij vroeg zich af of ze ervan had genoten en meer wilde.

Help me Karou in veiligheid te brengen, dan mag je elke druppel hebben.

Hij vloog in zuidwestelijke richting terwijl de angst hem voorttrok als een haak, sneller dan de zon opging, en zijn vrees sloeg om in paniek dat hij te laat zou zijn en... tja, wat dan? Dat hij haar dood zou aantreffen? Hij bleef het moment van Madrigals executie steeds weer voor zich zien: de bons toen haar hoofd op de grond viel en het kletteren van haar hoorns, die voorkwamen dat het van het schavot rolde. In zijn gedachten was het Madrigal niet meer, maar Karou: dezelfde ziel in een ander lichaam, en nu geen hoorns die haar hoofd zouden tegenhouden, alleen de onwaarschijnlijke blauwe zijde van haar haar. En hoewel haar ogen nu zwart waren in plaats van bruin, zouden ze op dezelfde manier hun glans verliezen en opnieuw met de doffe blik van de dood staren. Opnieuw en voor altijd, want nu was er geen Brimstone om haar weer tot leven te wekken. Dood betekende van nu af aan echt dood.

Als hij niet op tijd was. Als hij haar niet zou vinden.

En eindelijk lag het voor hem: de verwoesting die Loramendi was geweest, de vestingstad van de chimaeren. Ingestorte torens, verpletterde kantelen, verkoold gebeente: één uitgestrekte asvlakte. Zelfs de ijzeren tralies die alles hadden overweld, waren opzijgerukt als door de handen van goden.

Akiva voelde zich alsof hij stikte in zijn eigen hart. Hij vloog over de ruïnes, spiedend naar een plukje blauw in de grijs-met-zwarte uitgestrektheid: zijn eigen monstreuze victorie. Maar hij vond niets.

Karou was nergens te bekennen.

Hij zocht de hele dag, en de dag erop, zowel in Loramendi als daarbuiten. Ondertussen vroeg hij zich wanhopig af waar ze naartoe kon zijn gegaan en probeerde hij niet te denken aan wat er met haar kon zijn gebeurd. Maar naarmate de uren verstreken, ging het er steeds slechter uitzien, en zijn angst, die nachtmerrieachtige vormen aannam, voedde zich met alle gruwelijkheden die hij ooit had gezien en begaan. Herinneringen overvielden hem. Steeds opnieuw drukte hij zijn handpalmen tegen zijn ogen om ze uit te bannen. Niet Karou. Ze móést nog leven.

Akiva kon de gedachte niet verdragen dat hij haar in een andere toestand zou vinden.